

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi xin được chia sẻ với quý ông bà anh chị em một câu chuyện tôi đọc trên mạng với tựa đề “Đóa Sen Trong Bùn”. Câu chuyện như sau:

Bà Phạm Thị Lành, 29 tuổi, sống ở tỉnh Đồng Tháp. Gia cảnh của bà nghèo, rất nghèo, đến độ – theo bản tin của báo Thanh Niên phát hành ở Việt Nam – “không có cục đất chọi chim”. Bà cùng chồng đến thị trấn Bến Lức tỉnh Long An thuê nhà trọ và đi bán vé số kiếm miếng cơm qua ngày.

Bà Lành nghèo về mặt vật chất, nhưng vô cùng giàu có về mặt khác: lòng tử tế và lương thiện.

Bản tin tổng hợp của báo Người Việt kể rằng, một buổi chiều trung tuần tháng 12 năm 2011, trời chập choạng tối, buôn bán ế ẩm, bà Lành vẫn còn hơn 20 vé số. Bà bèn gọi điện thoại cho một khách hàng quen thuộc là Đỗ Ngọc Tuấn, nài nỉ mua giùm. Ông Tuấn sống bằng nghề đạp xe ba gác, cũng nghèo ngang ngửa với bà. Ông Tuấn từng nhiều lần mua giùm những vé số ế ẩm của bà Lành và trả tiền sòng phẳng dù kết quả số số không trúng đồng xu nào.

Theo tường thuật của các báo Thanh Niên và Dân Việt, ông Tuấn hứa với bà Lành là ông mua 20 tấm vé số trong đó có dãy số X91207, do tỉnh Bến Tre phát hành. Không ngờ những vé số này có 10 vé vừa trúng độc đắc vừa trúng an ủi tổng cộng 6 tỉ 600 triệu đồng (khoảng 330,000 Mỹ kim). Hơn 300 ngàn đô la Mỹ, giấc mơ cả đời của nhiều người. Ngay cả những người quần quật đi làm tại Mỹ.

Nhiều đồng nghiệp bán vé số khuyên bà Lành nên giữ lấy những tấm vé số đó vì người mua chưa trả tiền, coi như chưa mua. Bà Lành gạt phăng vì *“ông Tuấn là một trong những khách hàng thường xuyên mua vé số ủng hộ, không thể vì tiền mà đánh mất chữ tín.”* Bà Lành đã trao những vé số trúng cho ông Tuấn. Cử chỉ này của bà khiến những người biết chuyện xôn xang. Và người ta cũng xôn xang khi biết ông Tuấn đã rút ngay một tờ vé trúng kèm 200,000 đồng đưa cho bà *“để làm vốn”*.

Hẳn sẽ có người xuýt xoa, “they must be crazy”. “Điên”, hay “gàn”, trong xã hội nhiều phần đảo điên hiện nay tại Việt Nam, hiểu cách nào đó, lại là cách ứng xử của người tử tế, chính trực.

Câu chuyện của bà Lành và ông Tuấn trên đây là một ‘gương lành’ cho chúng ta. Tôi nghĩ rằng hai người này là hai người “không có đạo” (như chúng ta thường gọi những người ngoài đạo Công Giáo của chúng ta). Họ không có đạo nhưng họ sống tử tế và chính trực hơn nhiều người “có đạo” trong chúng ta phải không? Theo tôi, họ là một vài người hiếm hoi sống trong xã hội đảo điên trọng vật chất ở Việt Nam hiện thời, vẫn còn giữ được truyền thống trọng nhân nghĩa trong nền giáo dục nhân bản của truyền thống văn hóa mà tổ tiên chúng ta truyền lại.

Trong Phúc Âm tuần này Chúa sai các tông đồ đi thực tập làm việc mục vụ, và truyền cho các ông “Đi đường đừng mang gì, ngoài cây gậy, không mang bị mang bánh, không mang tiền trong túi”. Chúa Giêsu muốn dạy các tông đồ sống đơn sơ, tín thác, và rộng lượng, luôn biết cho đi mà không bao giờ đòi hỏi được đền đáp. Có nghĩa là đi rao giảng Tin Mừng chúng ta không cần phải mang theo hành trang vật chất nhưng phải mang theo trong mình sự giàu có tinh thần: tính đơn sơ tín thác, lòng quảng đại, sự tử tế và sự lương thiện.

Trong đời sống đạo thường ngày của chúng ta, đôi khi chúng ta chỉ chú trọng giữ hình thức bên ngoài như tham gia các hội đoàn, đọc kinh xem lễ...mà quên là chúng ta phải mang Chúa, mang Tin Mừng đến cho người khác bằng chính đời sống của mình ở trong gia đình, nơi công sở, chỗ buôn bán. Chúng ta có nói thật hay thật quỵến dù thể nào đi chăng nữa về đạo, mà chúng ta sống hẹp hòi ích kỷ, không tử tế với những người chung quanh, và không lương thiện trong việc làm ăn buôn bán, thì chẳng ai muốn theo cái đạo mà chúng ta đang rao giảng.

Câu chuyện của bà Lành và ông Tuấn là một “bài giảng” hùng hồn đánh động lương tâm của rất nhiều người. Bằng chứng là câu chuyện của họ chẳng những lan xa khắp nước Việt Nam, mà còn truyền nhanh đến những cộng đồng Người Việt trên khắp thế giới. “Lời nói thì lung lay, việc làm mới lôi kéo”. Ước gì nghĩa cử đẹp của hai người nghèo “không có cục đất chọi chim” trên đây, cũng là những nghĩa cử mà chúng ta đối đãi với nhau trong cộng đoàn của chúng ta. Để từ đó, người ngoài khi nhìn thấy lối ứng xử tử tế và chính trực của chúng ta đối với nhau, cũng sẽ được đánh động và được lôi kéo gia nhập vào cộng đoàn của những môn đệ đích thực của Đức Kitô, Đấng đã yêu đến hy sinh chính mạng sống mình để cho chúng ta được sống xứng đáng với phẩm giá của mình.